

Розділ 1

Міс Полі

Того погожого ранку в червні міс Полі Гаррінгтон поспіхом влетіла до своєї кухні. Зазвичай така квапливість не була для неї характерна, адже вона дуже пишалася своєю вихованістю й гарними манерами. Утім сьогодні вона не барилася, оскільки мала на те причини.

Ненсі, яка мила посуд, поглянула на господиню зі здивуванням. Працюючи у міс Полі лише два місяці, дівчина вже добре затимила, що зазвичай її господиня не метушиться.

— Ненсі!

— Так, пані, — весело відгукнулася дівчина, продовжуючи витирати глечик, що тримала в руках.

— Ненсі, — суворо продовжила міс Полі, — коли я з тобою розмовляю, припиняй роботу і слухай мене уважно!

Дівчина зніяковіла. Вона мерщій поставила глечик на стіл, ледь не впустивши його на підлогу, від чого зніяковіла ще більше.

— Гарзд, пані, я так і робитиму, — ледь чутно промимрила Ненсі. — Я лише хотіла швиденько вимити весь посуд, адже ви сказали не баритися з цим. Тож я й не гаю часу.

— Та годі, Ненсі, не хочу слухати пояснень. Краще уважно мене послухай.

Міс Полі була дуже похмура.

— Слухаю, пані, — й Ненсі трималася з останніх сил, щоб не зітхнути.

У неї частенько з'являлося відчуття, що навряд чи можна бодай колись догодити міс Полі. Та Ненсі змушена слухати накази й виконувати їх сумирно, оскільки по смерті батька хтось мусив утримувати родину. Матір Ненсі сильно занедужала, а молодші сестрички були замалі для тяжкої праці. Взявши на себе такий обов'язок, дівчина дуже зраділа, коли отримала місце на кухні міс Полі — у такому розкішному будинку на пагорбі. А за шість миль відтіля, у містечку Корнері, й мешкала Ненсі зі своєю родиною, і раніше вона вже не раз чула про міс Полі й садибу Гаррінгтонів, що були доволі заможними людьми.

За два місяці служби в міс Полі Ненсі вже напевно знала, що це украй сувора жінка, яка просто ненавидить грюкання дверима й дзенькоту ножів, що впали на підлогу. Усмішка

ніколи не з'являлася на суворому обличчі міс Полі, навіть якщо ножі лежали на місці, а дверима ніхто не грюкав.

— Хутчіше завершуй роботу на кухні й прибери маленьку кімнатку на горищі, — наказала міс Полі. — Винеси звідти всі валізи і скрині, вимети сміття, витри пил і постав там дитяче ліжко.

— Як скажете, пані. А ті речі з горища куди подіти?

— Прилаштуй десь у кутку на горищі. — Міс Полі трохи завагалася, але потім мовила: — Певно варто тобі пояснити. Скоро прибуде моя небога, міс Поліанна Віттієр, їй одинадцять років. Тож ця кімната для неї, вона житиме тут, зі мною.

— До нас приїде маленька дівчинка? Як добре! — зраділа Ненсі, з ніжністю згадуючи своїх маленьких сестричок, які лишилися в Корнері.

— Добре? Я думаю інакше, — суворо зауважила міс Полі. — Та все ж мушу докласти всіх зусиль. Це мій обов'язок, тож я робитиму все належне.

Щоки Ненсі спалахнули, мов маки.

— Звісно, пані, — ледь чутно промимрила вона. Я лишень подумала, що ця маленька

дівчинка якось пожвавить усе довкола... І вас, може, трохи розрадить.

— Не переймайся, — голос леді був дуже суворий, — жодної потреби у цьому немає.

Та Ненсі наполягала:

— Це ж донька вашої рідної сестри. Ось побачите, буде приємно! — Ненсі розуміла, що має якнайкраще підготувати цей дім до зустрічі самотньої маленької незнайомки.

Проте міс Полі продовжувала поводитися зверхньо.

— Знаєш, Ненсі, лише тому, що обов'язок для мене понад усе, я мушу опікуватися своєю небогою. Моя сестра утнула таку дурницю, одружившись бозна з ким і народивши дитину. Тож я мушу зробити все, як належить! А ти також пам'ятай про павутиння у закутках, — його теж треба прибрати, — в'їдливо додала міс Полі й подалася з кухні.

— Авжеж, пані, — зітхнула Ненсі, знову беручись до глека.

Тим часом міс Полі повернулася до своєї

кімнати, їй в очі знову впав лист, що прийшов кілька днів тому. Він був із віддаленого містечка десь на Заході, ставши для неї прикрою несподіванкою. На конверті зазначалося, що цей лист для міс Полі Гаррінгтон із Белдінгсвілла, що у Вермонті, а в самому листі повідомлялося таке:

«Шановна пані!

Мені шкода, та маю Вам сповістити, що два тижні тому не стало преподобного Джона Віттієра, тож його одинадцятирічна донька лишилася сиротою. По ньому зосталося лише кілька книжок — невеликий спадок. Та це й не дивина, оскільки пастори місіонерських церков отримують жалюгідно дріб'язкову платню.

Преподобний Джон був одружений із Вашою вже покійною сестрою, однак, як ми знаємо, жодного спілкування між вашими родинами не було. Та все ж він мав надію, що ви забажаєте взяти на виховання свою небогу й у будь-якому разі піклуватиметеся про неї. Тож з огляду на це я й пишу Вам.

Щойно цей лист потрапить Вам до рук, дівча буде зібране в дорогу. Тож, коли Ваша ласка взяти небогу під опіку, сповістіть про це якнайшвидше, оскільки мої збираються їхати на Схід і пристали на моє прохання узяти її з собою й доправити до Бостона. Там дівчинку

